

— obligarea Republicii Cipru la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Se consideră că Archi Ilektrismou Kyprou (Autoritatea pentru energie electrică din Cipru) a încălcat Directivele 93/38/CEE și 92/13/CEE în cadrul procedurii de atribuire, cu numărul de referință 40/2005, a unui contract privind proiectarea, livrarea și construcția celei de a patra unități a centralei termice din Vasilikos.

Comisia apreciază că încălcarea articolului 4 alineatul (2) și a articolului 31 alineatul (1) din Directiva 93/38 se datorează motivelor respingerii ofertei autorului plângerii și admiterii celei a celuilalt ofertant în temeiul unui criteriu care nu este clar prevăzut în anunțul de participare.

În ceea ce privește încălcarea Directivei 92/13, Comisia apreciază, în primul rând, că, în măsura în care autoritatea contractantă a creat ea însăși, prin propriul comportament, o situație de incertitudine în ceea ce privește interpretarea care trebuie dată motivelor care au condus la respingerea ofertei autorului plângerii, aceasta a încălcat Directiva 92/13, interpretată în lumina obiectivului de eficacitate prevăzut de aceasta, și, în al doilea rând, că autoritatea contractantă nu poate să își justifice decizia printr-o simplă trimitere la rapoartele de evaluare.

(¹) Directiva 93/38/CEE a Consiliului din 14 iunie 1993 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții în sectoarele apei, energiei, transporturilor și telecomunicațiilor (JO L 199, p. 84).

(²) Directiva 92/13/CEE a Consiliului din 25 februarie 1992 privind coordonarea actelor cu putere de lege și actelor administrative referitoare la aplicarea normelor comunitare cu privire la procedurile de achiziții publice ale entităților care desfășoară activități în sectoarele apei, energiei, transporturilor și telecomunicațiilor (JO L 76, p. 14, Ediție specială, 06/vol. 2, p. 43).

Acțiune introdusă la 8 iulie 2009 — Comisia Comunităților Europene/Republica Ungară

(Cauza C-253/09)

(2009/C 233/10)

Limba de procedură: maghiara

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: R. Lyal și Ritzné Talabér K., agenți)

Pârâtă: Republica Ungară

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că, prin acordarea unui tratament mai puțin favorabil în cazul achiziționării de locuințe în Ungaria ulterior vânzării de locuințe în alt stat decât în cazul achiziționării de locuințe în Ungaria ulterior vânzării de locuințe în Ungaria, Republica Ungară nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 18 CE, 39 CE și 43 CE și al articolelor 28 și 31 din Acordul SEE,

— obligarea Republicii Ungare la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Obiectul acțiunii de față îl reprezintă dispoziția din dreptul fiscal maghiar potrivit căreia, la stabilirea sumei impozabile la momentul dobândirii unei locuințe aflate în Ungaria, este posibil să se deducă prețul unei locuințe vândute din valoarea locuinței achiziționate numai dacă locuința vândută se afla în Ungaria.

Această normă este contrară principiului libertății de mișcare a persoanelor și principiului libertății de stabilire, consacrate prin articolele 18 CE, 39 CE și 43 CE și prin articolele 28 și 31 din Acordul SEE.

Scopul prevederilor de drept comunitar sus-menționate este să faciliteze exercitarea activității profesionale de orice tip și oriunde în Comunitate pentru cetățenii statelor membre și, în același timp, să interzică orice măsură ca urmare a căreia ia naștere o situație mai puțin favorabilă pentru cetățenii oricărui stat membru al Comunității care, în exercitarea dreptului lor la libertatea de mișcare, doresc să desfășoare o activitate economică pe teritoriul altui stat membru. Potrivit unei jurisprudențe constante, prevederile care împiedică sau descurajează un cetățean al unui stat membru de la părăsirea țării de origine pentru a-și exercita dreptul la libertatea de mișcare constituie obstacole în calea libertății menționate chiar și în cazul când se aplică indiferent de cetățenia persoanelor vizate.

Totuși, legea fiscală maghiară care face obiectul prezentei acțiuni reprezintă o astfel de prevedere. Ca urmare a excluderii avantajului fiscal menționat, cetățenii străini sau maghiari care își exercită dreptul la libertatea de mișcare și locuiesc o perioadă în alt stat membru, unde își achiziționează o locuință, vor fi mai puțin interesați de achiziționarea unei locuințe în Ungaria decât cei care locuiesc în Ungaria și achiziționează o nouă locuință în locul celei pe care o au deja pe teritoriul acestei țări. Astfel, legislația maghiară poate avea în mod evident efectul de a descuraja cetățenii altor state membre de la a se stabili în Ungaria. Comisia consideră că astfel de persoane, care se poate să fi plătit deja taxe în quantum similar în statul în care au locuit anterior, cu ocazia achiziționării locuinței, sunt în aceeași situație ca și cei care și-au achiziționat locuința anterioară în Ungaria. Prin urmare, aceste persoane trebuie să fie tratate similar. Totuși, întrucât legislația maghiară creează o situație defavorabilă celor care cumpără locuințe în Ungaria în locul unor locuințe din alte state membre, în raport cu cei care cumpără locuințe în condiții similare, însă au avut deja o locuință pe teritoriul Ungariei, legislația menționată tratează diferit situații similare și, prin urmare, constituie o legislație discriminatorie.

Unicul argument formulat de guvernul Republicii Ungare nu este de natură a justifica această nerespectare a dreptului comunitar.

În primul rând, în ce privește susținerea privitoare la necesitatea garantării coeziunii sistemului fiscal, trebuie să se observe că, în cauza de față, între avantajele fiscale respective și aplicarea aceluiași avantaj în cazul unei baze de impozitare specifice nu se poate identifica o relație directă, care reprezintă o condiție pentru ca necesitatea susținută a garantării coeziunii sistemului fiscal să poată constitui o limitare justificată a exercitării libertăților

fundamentale. Din punct de vedere economic, nu există o legătură directă între achiziționarea altei locuințe și obligația de a plăti un impozit și, respectiv, vânzarea primei locuințe și impozitele plătite în acel moment, acestea reprezentând chestiuni despre care numai legislativul ungar a considerat că sunt în legătură.

În cele din urmă, în ce privește argumentul formulat de guvernul maghiar, potrivit căruia necesitatea de a ține evidența locuințelor vândute în alte state membre și a impozitelor plătite la momentul achiziționării acestora și prevenirea abuzurilor care au putut avea loc în legătură cu tranzacțiile respective ar produce probleme administrative grave, Comisia susține că dificultățile administrative potențiale nu pot justifica nicidecum nerespectarea libertăților fundamentale garantate de dreptul comunitar. Republica Ungară are opțiunea de a impune cerințe specifice în vederea obținerii informațiilor necesare, însă aceste cerințe nu pot fi disproporționate în raport cu obiectivul urmărit.

Recurs introdus la 29 aprilie 2009 de Oficiul pentru Armonizare în cadrul pieței interne (mărci, desene și modele industriale) împotriva Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a șasea) pronunțate la 15 iulie 2009 în cauza T-23/07, Borco-Marken-Import Matthiesen GmbH & Co. KG/Oficiul pentru Armonizare în cadrul pieței interne (mărci, modele și desene industriale)

(Cauza C-265/09 P)

(2009/C 233/11)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurent: Oficiul pentru Armonizare în cadrul pieței interne (mărci, desene și modele industriale) (reprezentant: G. Schneider)

Cealaltă parte în proces: Borco-Marken-Import Matthiesen GmbH & Co. KG

Concluziile recurentului

- Anularea hotărârii atacate;
- respingerea acțiunii în anularea Deciziei Camerei a patra de recurs a OAPI din 30 noiembrie 2006 în cauza R 808/2006-4, cu titlu subsidiar, trimiterea cauzei Tribunalului de Primă Instanță spre rejudecare;
- obligarea celeilalte părți în proces la plata cheltuielilor de judecată atât în procedura de primă instanță, cât și în procedura de recurs.

Motivele și principalele argumente

Prezentul recurs este îndreptat împotriva Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță prin care s-a anulat Deciziei Camerei a patra de recurs a OAPI din 30 noiembrie 2006 de respingere a cererii de înregistrare a semnelui „a” al celeilalte părți în proces. Tribunalul a considerat că, prin faptul că a dedus lipsa de caracter distinctiv a semnelui depus numai din lipsa de modificări sau de adăugiri grafice în raport cu fontul Times New Roman, fără a efectua o analiză concretă a capacității sale de a distinge, în spiritul publicului de referință, produsele în cauză de cele care provin de la concurenții celeilalte părți în proces, camera de recurs a făcut o greșită aplicare a articolului 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară.

În susținerea recursului este invocată încălcarea articolului 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94. OAPI este de părere că Tribunalul a interpretat în mod eronat această dispoziție cu privire la trei aspecte.

OAPI afirmă în primul rând că, în opoziție cu opinia Tribunalului, examinarea în conformitate cu dispozițiile articolului 7 alineatul (1) litera (b) nu impune întotdeauna verificarea caracterului distinctiv al unui semn prin intermediul unei analize concrete, efectuată cu privire la diferitele produse. Pentru anumite categorii de semne (de exemplu, semne tridimensionale, mărci de culoare, sloganuri, nume de domeniu), jurisprudența a admis verificarea caracterului distinctiv concret în sensul articolului 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 prin intermediul unor declarații generale referitoare la perceperea de către consumatori și la modul de prezentare, renunțând de multe ori să analizeze în mod concret produsele și serviciile acoperite de cererea de înregistrare. Jurisprudența a recunoscut de asemenea că semnele care aparțin anumitor categorii nu pot, în general, să dobândească un caracter distinctiv decât în măsura în care se impun în rândul publicului.

În al doilea rând, OAPI critică hotărârea Tribunalului pentru că nu a ținut seama de faptul că examinarea caracterului distinctiv constituie o decizie întemeiată pe un pronostic și că, prin urmare, îmbracă întotdeauna forma unei supoziții.

OAPI susține, în al treilea rând, că Tribunalul nu a ținut seama de repartitia obligației de prezentare a situației de fapt în cadrul examinării în conformitate cu dispozițiile articolului 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94, considerând că OAPI trebuia să demonstreze întotdeauna lipsa caracterului distinctiv prin raportarea la fapte concrete. Procedura de înregistrare este o procedură administrativă și nu o procedură contradictorie, în cadrul căreia OAPI să fie obligat să aducă dovada motivelor de refuz. Prin urmare, atunci când un solicitant susține, în opoziție cu aprecierea formulată de OAPI, că marca propusă pentru înregistrare are un caracter distinctiv, revine solicitantului obligația de a demonstra, prin afirmații concrete și fondate, că respectiva marcă sau este distinctivă în mod intrinsec, sau a dobândit un caracter distinctiv prin utilizare.